

en saadan Bestemmelse høi Grad af Sympathi for sig, fordi den gaar i human Retning, men man maa dog ikke glemme, at der ogsaa er Noget, som Lovgivningsmagten maa holde paa, nemlig Betydningen af den Forpligtelse, enhver Borger har til selv at forsørge sig og Sine. Kampen for Tilværelsen er saa haard, at Lovgivningen maa betænke sig vel paa at borttage nogen Opfordring til at anstrenge sig til det Yderste, udfolde al sin Energi for at opfylde denne Forpligtelse, thi hvis det sker, ja saa vil det let kunne indtræde, at man siger: Da min Retstillings er ens, enten jeg slider og slæber til det Yderste, eller jeg ikke gør det, finder jeg ingen Grund til at anstrenge mig mere end min Nabo, naar vi dog have fælles Raar i retlig Henseende, enten vi ere flittige eller ikke. Nu siger man ganske vist: Ja naar saadanne Uheld indtræde uforfryldt — og her er jo Tale om Sygdom o. s. v. — kræver dog Humanitet, at man ikke skal lade det gaa ud over den Paagjældende. Nei, det er ganske vist, men derfor skal vi gaa den Vej, som ogsaa vor hele Lovgivning henviser til, at vi i saadanne Tilfælde skal sætte den Paagjældende i Stand til at blive hjulpen uden at ty til det almindelige Fattigvæsen. Derfor have vi ikke blot privat Hjælp, hele det frivillige Fattigvæsen, men ogsaa de Fattiges Klasse, som jo er en Understøttelsesklasse, der staar ved Siden af det almindelige Fattigvæsen; Understøttelse deraf har jo netop ikke de Følger, som flyde af Understøttelse af det almindelige Fattigvæsen, og er jo netop særlig beregnet paa at komme dem til Hjælp, som ved saadanne uforfryldte Begivenheder ere udsatte for ikke at kunne hjælpe sig selv. Endvidere gaar hele den Lovgivning, som Regjeringen har indledet ved de Lovforslag, den har forelagt, netop i Retning af at støtte og hjælpe de Paagjældende til at blive i Stand til, naar saadanne Begivenheder som Sygdom og Ulykkestilfælde indtræde, ved Statens og Kommunens Hjælp at holde sig oppe, saaledes at de ere fri for at ty til Fattigvæsenet. Men hele denne Bestræbelse maa man ikke modvirke ved nu at sige: Ja det kan være det Samme, om Du udfolder Bestræbelser i den Retning eller ikke, din Retstilling bliver dog den samme. Med al Anerkjendelse af den humane Tankegang, der gik gennem Udtalelserne fra den ærede 3die Landsthingsmand for 11te Kred (Th. Nielsen), kan jeg derfor ikke Andet end fastholde, at hvis vi i dette Dieblis vedtage dette Lovforslag, samtidig med at Sygekasseloven staar paa Dagsordenen, udsætte vi os for at modvirke en heldig Reform og skade derved i

Virkeligheden baade Samfundet og dem, man har tænkt paa at komme til Hjælp ved Forslaget.

Indenrigsministeren (Singer & Lev): Jeg ønskede at gjøre et Par Bemærkninger overfor den ærede 3die Landsthingsmand for 11te Kred (Th. Nielsen), idet det ærede Medlem mente, at det var mindre korrekt af mig at udtale, at dette Lovforslag var forhandlet i tre Sessjoner i det andet Thing. Det er fuldkommen korrekt, og det ærede Medlem var selv inde paa, at adskillige Bestemmelser ere flettede ud af Lovforslaget. Hvis Lovforslaget havde været af det Indhold, som det nu har, da det blev indbragt i det andet Thing, kunde det ærede Medlem med Føie have sagt, at det havde staaet paa Dagsordenen siden Halvfjerdsjerne. Der er sat saa mange Jugle paa Taget i den Tid i det andet Thing, som det ærede Medlem klagede over, men det er sjelden, at de ere komne over Grændsen, at de ere komne herop; man har gjerne beholdt dem paa Taget i det andet Thing. Det gjaldt ogsaa tidligere om dette Lovforslag. Det er ganske rigtigt, at Spørgsmaalet om Sygehjælp og Eftergivelse har foreligget mange Gange der, men disse 3 Paragrafer, som Udvalget har skaaret ud af Lovforslaget, ere en nyere Produktion; det er de sidste Mars Arbejde, der er kommet til. Nu har Folkethinget ganske vist til Syvende og sidst funnet acceptere disse Paragrafer. — Det ærede Medlem mener, at jeg skal have tiltraadt Principet i § 1. Det har det ærede Medlem ikke været heldig i at høre, eller ogsaa har jeg ikke været heldig i at udtrykke mig. Jeg har tiltraadt Formaalet i § 1, men ikke Principet, som det her foreligger. Jeg har i og for sig vedkjendt mig, at det er lidet heldigt, om Noget paa Grund af Sygdom og lignende Ulykker skal komme ind under Fattigvæsenet, men netop derfor siger jeg, at det ikke har været min Mening — jeg kan henholde mig til Udtalelserne af den ærede sidste Taler — at det er gennem Fattigvæsenet, man skal se at forebygge denne Kalamitet. — Det ærede Medlem mener, at der har været fuld Enighed i Folkethinget om § 2. Fuld Enighed tror jeg nu ikke, at der har været. Jeg tror nok, at Medlemmerne af Udvalget vare enige derom, og at i alt Fald en stor Del af Thingets Medlemmer vare enige deri, og de fleste af Thingets Medlemmer have ogsaa stemt for den nuværende § 2; men det ærede Medlem vil erindre — og derfor gjør jeg denne Bemærkning — at med Ministeren blev man ikke enig, og jeg har i alt Fald fastholdt